

РЕШЕНИЕ НА СЪДА

1 март 1966 година*

По дело 48/65

- 1) **Alfons Lütticke GmbH**, със седалище в Köln-Deutz,
- 2) **Dr Otto Suwelack Nachf. KG**, със седалище в Billerbeck (Westfalen), за който се явява неговият съдружник, който носи лична отговорност, г-н Wolfgang Suwelack,
- 3) **Kurt Siemers & Co.**, със седалище в Хамбург,

ищци,

подпомагани от адв. Peter Wendt, адвокат от адвокатурата на Хамбург, със съдебен адрес в Люксембург в кантората на адв. Felicien Jansen, съдебен изпълнител, 21 rue Aldringer,

срещу

Комисията на Европейската икономическа общност,

ответник,

за която се явява нейният правен съветник, г-н Jochen Thiesing, в качеството си на представител, със съдебен адрес в Люксембург в кантора на г-н Henri Manzanarès, секретар на Правната служба отдел на европейските изпълнителни власти, 2 place de Metz,

с предмет, главно искане за отмяна на решение на Комисията на ЕИО и, при условията на евентуалност, иск за установяване на неправомерно бездействие на посочения по-горе орган, като всеки иск е свързан с налагането от страна на Федерална република Германия на изравнителен данък върху оборота за млечните продукти, внесени след 1 януари 1962 г.,

СЪДЪТ,

в състав: г-н Ch. L. Hammes, председател, г-н A. M. Donner (докладчик), г-н A. Trabucchi, г-н R. Lescourt и г-н R. Мопасо, съдии,

генерален адвокат: г-н J. Gand,

секретар: г-н A. Van Houtte,

постанови настоящото

Решение

---

* Език на производството: немски.

В писмо от дата 15 март 1965 г. ищците сезират Комисията въз основа на член 175 от Договора.

Ищците искат Комисията да вземе решение („Beschluß“), считано от 1 януари 1962 г., което обявява, че наложеният от Федерална република Германия изравнителен данък върху оборота, който възлиза на 4 % от вноса на млякото на прах и другите сухи млечни продукти, представлява нарушение на член 95 от Договора и да вземе решение („Beschlissen“) по започване на процедурата, уредена в член 169 срещу Федералната република, и да информира ищците за приетото решение („Beschließen“).

След разглеждане на искането, Комисията информира ищците с писмо от 14 май 1965 г., че не споделя тяхното становище, че посоченият изравнителен данък върху оборота представлява нарушение на член 95 от Договора.

Ищците предявяват иск по член 173 от Договора, за отмяна на това определение на нейната позиция.

Ответникът твърди, че този иск е недопустим на основание, че иска за отмяна не може да се противопостави на въпросната мярка.

Предметът на иска от 15 март е да се гарантира започването на процедурата, уредена в член 169, срещу държавата-членка и да се задължи Комисията да предприеме мерките, наложени по силата на този член.

Предметът на процедурата по член 169 е да попречи на неизпълнението на задълженията на държавите-членки съгласно Договора.

За тази цел, посоченият по-горе член оправомощава Комисията да открие процедура, която може да доведе до сезиране на Съда на Европейските общности за установяване на такова неизпълнение на задълженията от страна на държава-членка; съгласно условията на член 171 от Договора, от заинтересованата държава би могло да се иска да предприеме необходимите мерки за изпълнението на решението на Съда на ЕО.

Частта от процедурата, която предхожда сезирането на Съда на ЕО, представлява фаза, предхождаща съдебното производство, която има за цел да даде на заинтересованата държава-членка възможност да спази изискванията на Договора. По времето на тази фаза, Комисията оповестява своето заключение под формата на становище, само след като е дала на заинтересованата държава-членка възможност да представи съображенията си.

Мерките, предприети от Комисията в тази фаза, нямат задължителна сила.

Следователно, искът за отмяна на мярката, чрез която Комисията е взела решението по иска, е недопустим.

При условията на евентуалност, ищците подават иск за установяване на неправомерно бездействие по член 175

Ответникът се основава също така на недопустимостта на допълнителния иск.

Съгласно условията на член 175, алинея 2 от Договора, искът за установяване на неправомерно бездействие е допустим само ако при изтичане на срок от два месеца, считано от сезирането, институцията не се е произнесла.

Установено е, че Комисията се е произнесла и е нотифицирала тази позиция на ищите в предвидения срок.

Следователно искът за недопустимост е основателен.

По съдебните разноски

По силата на член 69, параграф 2 от Процедурния правилник, загубилата делото страна се осъжда да заплати съдебните разноски.

Тъй като искът на ищите по това дело е недопустим, те се осъждат да заплатят съдебните разноски.

По изложените съображения,

като взе предвид процесуалните документи;

след като изслуша доклада на докладчика;

след като изслуша пледоариите на страните;

след като изслуша заключенията на генералния адвокат;

като взе предвид членове 169, 173 и 175 от Договора за създаване на Европейската икономическа общност;

като взе предвид Протокола относно Статута на Съда на Европейските общности, приложен към Договора за създаване на Европейската икономическа общност;

като взе предвид Процедурния правилник на Съда на Европейските общности, по-специално член 69, параграф 2 от него;

СЪДЪТ,

като отхвърля всички други по-общи или противоположни заключения, реши:

1. Отхвърля иск 48/65 като недопустим.

2. Осъжда ищите да заплатят съдебните разноски по производството.

Подписи

Произнесено на съдебно заседание в Люксембург на 1 март 1966 г.